

บทคัดย่อ

ความปวด เป็นความไม่สุขสบายที่เกิดขึ้นและส่งผลลัพธ์ที่ไม่ดีกับผู้ป่วยวิกฤต การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (quasi-experimental research) แบบทดสอบก่อนและหลังการทดลองในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (non-randomized control group pretest posttest design) เพื่อศึกษาถึงประสิทธิผลของการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยวิกฤต หอผู้ป่วยวิกฤต ศัลยกรรม โรงพยาบาลเชียงใหม่ประชานุเคราะห์ โดยมีวัตถุประสงค์ คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนระดับความปวดในผู้ป่วยวิกฤตกลุ่มที่ไม่ใช้และใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยวิกฤต และ 2) เพื่อเปรียบเทียบคะแนนความพึงพอใจในการจัดการความปวดระหว่างผู้ป่วยวิกฤตกลุ่มที่ไม่ใช้และใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยวิกฤต สมมติฐานการวิจัย คือ 1) ผู้ป่วยวิกฤตกลุ่มที่ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกมีคะแนนระดับความปวดลดลงมากกว่าผู้ป่วยวิกฤตกลุ่มที่ไม่ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยวิกฤต และ 2) ผู้ป่วยวิกฤตกลุ่มที่ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกมีคะแนนความพึงพอใจมากกว่าผู้ป่วยวิกฤตในกลุ่มที่ไม่ได้ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยวิกฤต โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้ป่วยวิกฤตที่ได้รับการรักษาด้วยการผ่าตัดทรวงอกและช่องท้องภายใน 72 ชั่วโมงแรกหลังการผ่าตัด ที่พักรักษาตัวในหอผู้ป่วยวิกฤต ศัลยกรรม โรงพยาบาลเชียงใหม่ประชานุเคราะห์ โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยวิกฤต ระหว่างเดือนมีนาคม-เดือนพฤษภาคม 2556 จำนวน 22 คน และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยวิกฤต ระหว่างเดือนมิถุนายน-เดือนกุมภาพันธ์ 2557 จำนวน 22 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) เครื่องมือดำเนินการวิจัย ได้แก่ แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยวิกฤต พัฒนาโดยสุภาภรณ์ บุญโยทยาน และคณะ (2552) และ 2) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลผลการวิจัย ได้แก่ คะแนนความปวดและคะแนนความพึงพอใจ งานวิจัยนี้ดำเนินการตามกระบวนการและขั้นตอนตามกรอบแนวคิดการใช้และการเผยแพร่แนวปฏิบัติทางคลินิกของสถาบันวิจัยด้านการแพทย์และสุขภาพแห่งชาติออสเตรเลีย (National Health and Medical Research Council [NHMRC], 2000) ข้อมูลคะแนนความปวดวิเคราะห์ด้วยสถิติการทดสอบค่าเฉลี่ยของประชากรทั้ง 2 กลุ่มที่สัมพันธ์กัน (paired-samples T-test) และคะแนนความพึงพอใจวิเคราะห์ด้วยสถิติการทดสอบค่าเฉลี่ยของประชากร 2 กลุ่มที่ไม่สัมพันธ์กัน (independent T-test)

ผลการวิจัย พบว่า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยวิกฤตมีคะแนนระดับความปวดลดลงมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกมีคะแนนความพึงพอใจมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยวิกฤต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

ผลการวิจัยนี้ ยืนยันว่าการใช้แนวปฏิบัติทางคลินิกสำหรับการจัดการความปวดในผู้ป่วยวิกฤตนั้น ส่งผลให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีแก่ผู้ป่วย จึงควรนำเสนอแก่ผู้บริหารเพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาคุณภาพการพยาบาลต่อไป